

Het kon helemaal niet, dacht ze altijd. Daarom praatte ze er nooit over, met niemand, omdat het te onwaarschijnlijk was, compleet ridicuul. Een baby bewaarde geen herinneringen, ook niet aan wat echt was, zoals de geuren van melk en huid en warmte, ogen en tinkelgeluidjes boven de wieg of schrijnende billen van een natte luier; andere dingen konden ze niet eens ópnemen. Baby's kunnen geen gezichten lezen, ze weten niet wat hysterie is, of hoe dat eruitziet op een gezicht, of waarom het anders is dan elke andere grimas, zoals lachen. Daarom dacht ze wel eens dat het een droom moest zijn, of iets van de televisie, of uit een akelig kinderboek, of uit een vorig leven.

Maar ze had die herinnering. Soms, als ze verdrietig was, dreef hij omhoog uit haar onderbewuste. Altijd dezelfde, nooit meer, nooit minder. Ze is tegen de moeder aan, dat gedeelte zou misschien kunnen, want de moeder is de geur en de melk. Het is de rest die ze niet kan hebben, de trappen en het glas en de straat, de beweging en het lawaai, of dat de andere man aan komt rennen en de moeder beetpakt en dat de zachte borst plotseling weg is als ze over een koude afgrond gaat door een windvlaag die de veilige geur wegblaast, dat ze beklemd raakt en haar ribben pijn doen in de harde armen van de man die zurig en verkeerd ruikt en die staat te schreeuwen, woedend, wanhopig, hoe moet ze het verschil weten, maar het is vlak boven haar hoofd, en ze hoort dat andere gillen en een gierend lawaai dat te vreselijk is voor een baby, en ze weet niet wat die totale stilte betekent, waarin ze niets meer hoort, behalve het schreeuwen uit haar eigen kleine longen.

Dat is alles.

Dit was een mooie avond. De stad temperde z'n volume naar de nachtstand en de straten roken naar de regen die 's middags was gevallen, omdat april ondanks broeikas-effecten en ozongaten bleef doen wat hij wilde. De drie mannen die de kroeg uitkwamen, sloegen geen acht op deze dingen, en wat ze roken was hoogstens hun eigen bierlucht. Ze hadden behoorlijk wat gedronken, vooral de zwaarlijvige Oli, die altijd vijf of zes glazen nodig had om op het troostrijke idee te kunnen komen dat het niet aan hém lag dat zijn leven niks voorstelde, maar aan een samenzwering van alle andere planeetbewoners. Omdat de politie steeds lastiger werd met alcoholcontroles nam Gijs de veilige omweg langs het spoor en door het park. Ze waren nog niet bij de hertenkamp toen Oli al om een pisstop brulde. Gijs zou voor middernacht thuis zijn en had de smoor in, maar een urinerende Oli achter in z'n met zorg gewassen en gepoetste Renault 25 was een onverdraaglijk idee. Hij reed over het fietspad tot naast een parking, zette de motor stil en doofde de lichten.

Oli holde het park in en klampte zich vast aan de eerste de beste boom. Bram urineerde tegen een hekpaal. Gijs slenterde het pad op en was net uit het licht van de lantaarn bij de weg toen er iemand kwam aanrennen en blindelings tegen hem opvloog. Gijs riep 'Hola', en sloeg er in een reflex z'n armen omheen.

'Laat me los!' De vrouw probeerde zich vrij te worstelen, maar Gijs had er geen moeite mee omdat ze maar één vrije hand had, de andere omklemde een beugel tas. Haar hoofddoek was losgeraakt en om haar hals gezakt. Ze droeg een donker jack en een zwarte trainingsbroek. Ze was een hoofd kleiner dan hij, maar een onverwacht felle opdonder, want zodra ze Bram achter hem zag opdoemen dreef ze haar knie hard in Gijs' kruis, zodat hij dubbel sloeg van de pijn en haar moest loslaten.

De vrouw hield de mannen in de gaten terwijl ze achteruit deinsde. In het zwakke licht leek ze niet ouder dan twintig, een rat met paniekogen en rare dikke wangen. Oli had net zijn gulf dicht

toen hij achter haar op het pad stapte. Hij hoefde alleen maar zijn armen open te doen. De vrouw gaf een kreet van schrik toen ze ruggelings tegen hem aanbotste en ze begon meteen achteruit te trappen, met zachte sneakers die Oli nauwelijks voelde. ‘Blijf van me af!’ siste ze. ‘Zijn jullie gek?’

‘Straks, zus.’ Oli pinde haar armen vast en trok haar achteruit, bij het licht vandaan. ‘Eerst even controleren.’

Gijs wreef over zijn kruis, de pijn ebde weg, zijn kwaadheid ook. ‘Wat doet zo’n ratje in het park in plaats van in bed, zoals de andere brave meisjes?’

Ze dromden dicht om haar heen. De vrouw hield zich koest, alsof ze hoopte dat het bij een dronkemansgrap zou blijven en ze haar zo zouden laten gaan. Ze stonken naar zweet en bier en hun stemmen klommen naar een hitsig giechelniveau.

‘Es kijken wat eronder zit.’ Bram greep haar jack en rukte het open. Hij trok de tas uit haar hand en gooide hem naast het pad.

Achter haar sloeg Oli zijn armen weer om haar heen en pakte haar borsten. ‘Stegman zou een natte droom krijgen van zulke sappige burgers in het loket,’ hinnikte hij.

‘Hou je kop,’ zei Gijs, die het minst dronken was.

‘Hij zou zich geen raad weten,’ zei Bram. ‘Heb je z’n vrouw wel es bekeken? Ga es weg, Ol.’

Oli liet de vrouw los. Bram trok haar aan de band van haar broek naar zich toe en klauwde een onverwachte hand tussen haar benen.

De vrouw wierp haar bekken achteruit. ‘Hou je poten thuis, klootzak!’

Bram greep een vuistvol hoofddoek en propde die hard op haar mond. ‘Als je je niet koest houdt stoppen we dit erin, oké?’

Ze knikte benauwd tegen de prop. Gijs zei: ‘Kalm maar, pop, we maken een beetje lol.’

Bram liet de hoofddoek los en trok de col van haar zwarte trui naar zich toe om zijn hand erin te krijgen. ‘Wacht,’ zei de vrouw plotseling. ‘Het hoeft niet kapot.’

Het klonk alsof ze wilde toegeven omdat ze er toch niet onderuit kwam, en ze lieten haar beduusd los. De vrouw begon haar jack uit te trekken, terwijl haar ogen naar de tas flitsten en ze lucht nam.

Ze kwam bliksemsnel, met een harde stoot op de kin van Bram, die recht tegenover haar stond. Ze stapte er meteen achteraan om ruimte te krijgen en zwaaide haar voet rond voor een trap op het bovenbeen van Oli, die nog achter haar stond, maar ze was te laag en raakte z'n knieschijf. Oli schreeuwde en viel op z'n heup. De vrouw dook naar de tas, kreeg hem te pakken en rolde ermee weg.

Gijs was totaal verrast en Bram wreef versuft over z'n kin, maar Oli vloog overeind en wierp zich boven op de vrouw, net toen ze op handen en voeten kwam voor de sprint. De tas zeilde uit haar hand en haar hoofd sloeg op de betonrand langs het pad. Oli's gewicht perste de lucht uit haar longen. Hij trok haar hoofd bij de haren omhoog en ramde zijn vuist in haar gezicht.

'Klereteef.'

Ze bloedde en gorgelde en stikte zowat. Oli lichtte zijn massieve dijen van haar ribben en schoof omlaag over haar middel. Hij kreeg een erectie op haar zachte billen en bedacht dat hij zijn gulp net zo goed open had kunnen laten zodat z'n vriend er meteen uit kon om haar een beurt te geven. Hij grinnikte dwaas. 'Ze krijgt een strafbeurt.'

'Wacht even,' zei Gijs. Bram liep om hen heen. Gijs hurkte bij de vrouw, hij wou dat hij een zaklamp had. Ze leek geen Turkse of Marokkaanse, ondanks de hoofddoek. Haar neus bloedde en ze werkte met haar mond en haar tong alsof er iets in de weg zat, en toen spuugde ze een prop uit en even later een tweede. Gijs hield er een tussen duim en wijsvinger tegen het schaarse licht, het leek op dat schuimspul waar ze schouders of beha's mee opvulden. Het was kleverig van bloed en speeksel en hij wierp het van zich af. Hij begreep er niks van. De zakken van haar jack waren leeg.

'Een lekker ding,' Oli kneep in haar billen. 'Ik krijg er zin in.'

'Ga es omhoog,' zei Gijs.

Oli giechelde toen Gijs zijn hand onder z'n dij schoof, op de zwarte trainingsbroek klopte en de kontzak voelde. Hij vond alleen een ring met twee sleutels, huis en auto waarschijnlijk. Hij duwde ze terug. 'Waar staat je auto?'

Ze rochelde en haar hand veegde door het gras. Ze leek half bewusteloos.

Bram zat op z'n hurken naast het pad, hij slaakte een kreet en siste: 'Herejezus, Gijs! Kom es kijken.'

Gijs richtte zich op en liep naar hem toe. Oli bleef op de vrouw en begon haar trainingsbroek omlaag te stropen.

Bram graaide in de tas en hield hem open voor Gijs.

Ze staarden ernaar. Ze hadden nog nooit zoveel geld bij elkaar gezien. 'Jezus,' zei Gijs. Zijn hart bonsde in zijn keel.

'Misschien is ze een koerier. Drugsgeld,' fluisterde Bram.

Gijs' hersens gingen tekeer. De Marokkaanse hoofddoek, vullingen in haar wangen, ze had zich vermomd, wat maakte het uit? Honderd maandsalarissen, meer. 'Misschien is het gemerkt,' fluisterde hij.

'Drugsgeld? Nooit van z'n leven,' zei Bram.

'Wat?' riep Oli gedempt. 'Komt er nog wat van?' Licht groeide om hen heen. 'Shit!'

'Kop dicht!' snauwde Gijs.

Ze doken in elkaar, Oli plat op de vrouw, die geen kik gaf. Het schijnsel van koplampen gleed over de boomstammen. De auto minderde vaart, misschien was de bestuurder nieuwsgierig naar de auto van Gijs, waarvan het binnenlicht brandde omdat Bram zijn portier open had laten staan. 'Kut,' siste Oli.

Het licht kroop over hen heen. Ze hoorden gas geven, de auto reed door. Ze lieten hun adem ontsnappen.

'Wegwezen,' zei Gijs.

'En zij dan?' Bram knikte naar de vrouw.

'Ja, wat?' Gijs stond strak van de zenuwen. 'Oli, kom op.' Hij bedacht dat ze Oli's naam al tien keer genoemd hadden, het maakte niet meer uit, er was niks aan te doen, in de film ruimden ze getuigen uit de weg, maar misschien had de vrouw in al die paniek niks gehoord en veel kon ze niet hebben gezien. Ze leek uitgeteld en half bewusteloos. Gijs greep de tas, liep ermee naar Oli en hield hem open onder diens neus. 'Snap je het nou?'

'Jezusmina,' zei Oli.

Bram had de zenuwen. 'Ze is vast niet alleen, of ze belt iemand, haar auto staat ergens.'

Oli gaf een schamper geluid. 'Ze belt niemand. Ga maar, ik kom zo.'

Gijs keek naar hem. 'Kalm aan.'

Oli knikte. Ze liepen bij hem vandaan. Oli kwam van de vrouw af. Ze lag op haar buik aan zijn voeten. Hij keek spijtig naar de bleke helft van haar billen boven de zwarte broek. Een pijnscheut joeg door zijn knie, die zijn volle gewicht te dragen kreeg toen hij zijn andere been optilde en zijn schoen met kracht op de rechterkuit van de vrouw stampte. Hij hoorde het bot kraken. De vrouw slaakte een rare kreet en lag stil.

Oli hinkte het park uit. De motor liep al. Oli liet zich op de achterbank vallen.

‘Rijen,’ zei hij.

Iemand tilde haar op en ze schreeuwde van pijn. Ze viel terug in de nacht.

Ze lag voor op de *Whispering*, vlak boven de zee, ze rook het water dat onder haar bewoog. Er brandde een zon, ze hoorde stemmen, ze werd door iets gestoken, een wesp, de steek maakte haar doezelig; wat deed een wesp midden op zee? Haar brein vonkte en maakte kortsluiting en ze liet zich weer gaan, de zee werd zwart, een bevrijding.

Ze wist niet waar ze was. De zon trok koude banen door een licht vertrek. Ze droeg wit linnen en lag op een bed bij het raam. Er lagen nog twee vrouwen in de kamer, maar zij was de enige met een gipsbeen boven de lakens. Een tv-toestel aan de wand vertoonde geluidloze beelden van auto’s in een laan met bomen, mensen bij een hek, een blonde vrouw die met een agent in uniform praatte.

Ze betastte haar gezicht. Haar neus was nog heel. Ze had pijn in haar hoofd. Haar lippen voelden prikkelig en gezwollen, alsof ze door de tandarts waren verdoofd.

Het sijpelde terug, eerst een beetje en toen alles tegelijk, als een vloedgolf. Ze kneep hard haar ogen dicht.

Kalm blijven.

Ze gluurde naar de grijze dame in het bed naast het hare. ‘Hoe laat is het?’ vroeg ze.

De dame trok een helft van haar koptelefoon opzij. Ze had een zwart polshorloge. ‘Tien over elf,’ zei ze. ‘Hoe heet je?’

‘Francine.’

‘Heb je een ongeluk gehad?’

‘Ja.’ *Jezus*. ‘Gevallen. Welk ziekenhuis is dit?’

‘Je hebt het getroffen, dit is het cwz.’

Een grijsblonde man hield zijn arm om de schouder van een huilende vrouw, ze stonden in de zon, voor het portiek van een villa. Iemand hield de vrouw een microfoon voor.

‘Vreselijk.’ De dame naast haar drukte de koptelefoon tegen haar oor. ‘Een jongetje ontvoerd, hij was met een kindermisje in het park. Arme moeder. Hij heet Boris, hij is pas vier, hij heeft suikerziekte...’

Boris.

Ze graaide boven haar hoofd naar de koptelefoon. Ze hoorde niets. Op het scherm verborg de vrouw haar tranen in de schouder van de blonde man.

Haar buurvrouw wees. ‘Je moet die knop indrukken.’

Francine vond de knop. Ze hoorde de blonde man. ‘... dat direct tegen die persoon gezegd.’

‘Door de telefoon?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘U zei dat het ook een vrouw kon zijn?’

‘Het klonk verdraaid, misschien met zo’n apparaat.’ De man maakte een ongeduldig gebaar. ‘Ik heb het losgeld betaald en er geen politie bijgehaald. We zouden Boris voor middernacht terug hebben. Als ze hem gewoon voor ons huis hadden afgezet, had ik de politie erbuiten gehouden. Ik hoop dat ze dat begrijpen. Ik kan alleen maar hopen dat ze weten wat ze doen, dat ze insuline voor hem hebben. Alstublieft, laat ons weten waar Boris is.’ De man begon snel te praten, alsof hij bang was dat iemand hem zou onderbreken. ‘De politie luistert onze telefoon af, daar kan ik niks aan doen, maar u kunt het ziekenhuis bellen, alle telefonistes weten ervan, ze geven het meteen door...’

De man zweeg en de camera zwenkte naar de verslaggever. ‘Boris Stanhof werd gistermiddag ontvoerd uit een park vlak bij zijn ouderlijk huis. Zijn Poolse au pair wordt op dit moment door de politie verhoord. De ouders, neurochirurg en psychiater, werken allebei in het Radboud-ziekenhuis...’

Een Surinaamse verpleegster kwam de kamer in en liep snel langs de bedden. ‘Ze is wakker,’ zei de buurvrouw.

De verpleegster knikte en nam de kaart van het voeteneind. ‘Heb je pijn?’

Francine schudde haar hoofd. ‘Waar zijn m’n kleren?’

‘In de was, je sleutels zijn hier.’ De verpleegster klopte op het kastje naast het bed. Ze nam de koptelefoon uit Francines hand en hing hem terug boven het bed.

‘Wanneer kan ik eruit?’ vroeg Francine.

‘Kalm aan. Je hebt je kuitbeen gebroken, er zit een gipshuls om. Dat geneest vanzelf, maar je hebt ook een hersenschudding, die houden we even in de gaten.’

‘Ik moet bellen, mijn vader weet niet waar ik ben.’

De verpleegster kwam naast haar zitten, trok een balpen uit haar borstzak en keek op de kaart. ‘Je krijgt een telefoon, maar ik zal hem direct voor je bellen zodra we je gegevens hebben. Eerst maar je naam en adres.’

‘Francine Kallas.’ Ze gaf het adres en het telefoonnummer, ze kon daar niet omheen als ze Gerard hier wilde hebben. De verpleegster wilde weten of ze in het ziekenfonds was en toen zei ze dat de politie al was geweest.

Francine schrok. ‘De politie? Waarom?’

‘Ze zijn gebeld door de mensen van de ambulance, dat is normaal. Ze vonden je onder het bloed en met een gebroken kuitbeen. Je had geen papieren, geen geld. Ze willen weten wat er is gebeurd en of je bent aangevallen of beroofd.’

‘Ik ben niet aangevallen. Ik had niks bij me, ik was aan het joggen en botste op een fietser, ik denk dat hij de ambulance heeft gebeld.’

De Surinaamse had zachte ogen. ‘Weet je dat zeker?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker.’ Francine deed haar best op een spijtige glimlach. ‘Het was gewoon pech.’

‘De dokter heeft gezegd dat je vandaag moet rusten, maar we hebben die politiemans beloofd te bellen als je aanspreekbaar bent. Ik zeg wel dat het een ongeluk was, en dat morgenochtend vroeg genoeg is, oké?’

Francine knikte. ‘Het enige wat haast heeft is mijn vader. Kunt u hem alstublieft eerst bellen? Hij zal vreselijk ongerust zijn.’

Ze hoefde er niet bij te zeggen dat hij direct moest komen. Gerard zou geen seconde verliezen.

Hij was er binnen het uur, met grauw gezicht, ongeschoren wangen en z'n haar in dunne, askleurige resten op zijn schedel. Hij keek ontdaan naar het gipsbeen en haar gezwollen gezicht, pakte een stoel en greep haar handen. 'Fransje,' zei hij zacht. 'Wie heeft dat geflikt?'

'Later.' Ze knikte naar de andere patiënten en schudde haar hoofd. De oude dame had haar koptelefoon op, maar de vrouw verderop lag naar hen te kijken.

'Was het Jimmy?'

Ze probeerde haar schrik te verbergen. 'Ik ben omvergereden door een fietser. Hoezo, Jimmy?'

Hij begon te fluisteren. 'Ik moest hem vanochtend zowat van de boot slaan, hij was hysterisch en wou niet geloven dat ik niet wist waar je was.' Gerard pakte haar hand. 'Wat moet hij van je?'

'Ik zou een auto wegbrengen.' Daar was altijd haast bij en ze kon zo gauw niks anders bedenken. Ze merkte haar vergissing toen ze zijn frons zag.

'Dat kan niet, dat ligt stil, of hij moet met de andere ploeg zijn begonnen. Ik was vannacht om drie uur terug uit Haarlem. Ik dacht ze gaat toch niet verhuizen zonder iets te zeggen?'

'Gerard...'

'En je zou morgen Jackies kraam overnemen. Ze kan nog niet uit Haarlem weg, voor haar moeder. Als ze niemand anders weet, moet ik het doen, maar ik heb eigenlijk een verhuisklus...'

Ze pakte zijn jasje en trok hem naar zich toe. 'Je moet eerst iets anders doen,' fluisterde ze. 'Nu meteen.'

Hij wist wanneer ze iets meende. 'Oké.'

'Weet je nog die botter bij de Ooysedijk?'

Hij knikte. 'Dat wrak.'

Ze fluisterde, haar lippen tegen zijn oor, een hand in zijn nek, dichtbij. 'Er zit een jochie in, hij is vier, hij had vannacht teruggebracht moeten zijn.'

Gerard staarde haar aan. 'Wat is dit?'

Hij had niks gehoord en hij keek overdag geen televisie, of het moest de America Cup zijn, of de 'Vendée Globe', maar ze zag dat hij verbijsterd en totaal in de war raakte. Hij begon bijna te hyperventileren en ze kon hem nauwelijks verstaan. 'Heb je een kind ontvoerd?'

Haar vingers bleven in zijn nek. 'Ik weet alleen dat hij daar zit en dat hij zo snel mogelijk terug moet,' fluisterde ze. 'Ik kan het je nu niet uitleggen, je moet me vertrouwen.'

Gerard kneep in haar andere hand, haar vingers kraakten. Hij kon van alles zeggen, dat ze gek was geworden of dat hij hier niks mee te maken wilde hebben, maar hij had haar altijd vertrouwd en kon zich niks anders voorstellen. 'Wat moet ik doen?'

De politie was erbij en alles was link. Ze dacht aan de televisie. Er was één veilige plek. 'Zet hem af voor het Radboud, bij de hoofdingang,' zei ze. 'Zeg dat hij naar binnen moet gaan, dat zijn moeder daar op hem wacht. Hij heet Boris. Laat hem uit de auto en rij meteen weg, er is een uitgang aan de andere kant.'

Gerard keek naar haar. 'Oké.'

'Vermom je een beetje,' zei ze. 'Dat hij je later niet herkent, zonnebril, pet, en handschoenen op die botter.'

'Het komt goed.' Hij had hersens, er zou hem niks overkomen. Hij streelde haar hoofd en liet een streepje tand zien, het was meer droefheid dan glimlach, zijn gezicht werd zo mager. 'Ik moet langs Jackies flat voor de kat, maar je ziet me vanmiddag terug.'

Hij vertrok direct.

Francine beefde van opluchting. Hij was haar vader, hij nam het heft in handen.